

20de Januar 1865 og stilet til Confesspræsidiet. Det lyder saaledes: „Omstændighederne byde mig i mit Fædrelands Interesse at indberette Følgende: Efterat jeg den 24de f. M. havde overgivet Geheimeraad Hall en Beretning over min Virksomhed i Udlandet, som han umiddelbart derpaa lod komme til Deres Excellence's Kundskab, søgte jeg først i Januar Maaned, efter Opfordring af min Foresatte, Justitiarius Fiedler, Audients hos Hans Excellence Justitsministeren.“ — Der behøvedes altsaa en Opfordring. Efter hvad jeg før hørte, var det saa naturligt, at han henvendte sig til sin Foresatte, men imidlertid seer man dog heraf, at han kun gjorde det efter Opfordring. — „Under denne forklarede jeg Afstilligt om om min Færd i Frankrig.“ — Jeg har nævnt, at dette varede længe nok. Det ærede Medlem antager, at man har saa overordentlig let ved at blive af med Folk, og maaskee det vilde være Tilfældet med ham, naar han var Minister, men jeg indbrømmer gjerne, at jeg, naar jeg taler med Folk, og navnlig med dem, der ikke staae saa høit paa Jorden, ikke holder af at afbryde dem formeget (Hør!). — „Dagen efter gav Fuldmægtig under Overretten Birch mig et Bink om at søge Justitsministeren paany, da denne havde Noget at sige mig.“ — Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorledes dette hænger sammen. Jeg forsikrer bestemt, at jeg ikke har hittret noget Saadant, og jeg maa dog gaae ud fra, at der hedes min Forsikring og min Forklaring ligesaa megen Tiltro som en anden, navnlig som den Erklæring, der afgives af min Anklager. Det pleier ellers at være Reglen, at Anklageren er den, der skal føre Bewiis, men her lader det til, at Reglen bliver omvendt, og den faaer en særlig juridisk Character i den Mands Mund, ved hvem den nye Grundsaetning forsægtes. — Dernæst hedder det: „Jeg gif derved atter til Justitsministeren, som hittede til mig, at dersom jeg havde nogle Oplysninger at meddele ham, da kunde jeg henvende mig til Birch, til hvem jeg kunde have Tillid.“ — For det Første har jeg aldrig bedet om nogen Oplysning, og for det Andet har jeg ikke henviist til Birch, hvilket jeg ikke ønskede at gjøre. Jeg har sagt, at dersom den Paagjældende vilde mig Noget eller

vilde have en eller anden Bæfted, kunde han henvende sig til en Mellemand, og navnlig til en Collega, idet jeg forudsatte, at han hellere vilde have med en Embedsmand at gjøre, naar der endelig skulde være Noget mellem os. — Fremdeles hedder det: „Dagen efter overgav jeg Birch til Udlevering til Justitsministeren en Beretning over min Virksomhed i Paris og Berlin med tilhørende Bilage, idet jeg fremhævede, at Sagen dreiede sig om fornyet Permissions Tilstaaelse.“ — Jeg har før oplyst, at dette slet ikke kan forholde sig saaledes. Den Bedkommende var hos mig den 31te December og kom igjen den 5te Januar; men dette stemmer altsaa aldeles ikke med, hvad her staaer. — Dernæst hedder det: „Til min Forbauselse erfarede jeg imidlertid Dagen efter, at Sagen dreiede sig om noget ganske Andet og Mere, nemlig om et Forræderi fra min Side mod de Mænd, med hvem jeg havde staaet i Forbindelse under mit Ophold i Paris.“ — Jeg veed aldeles ikke, hvorfra han har erfaret dette, thi der er ikke givet mindste Anledning til at antage det. Jeg har forklaret — men det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) synes ikke tilbøieligt til at troe det — at der ikke var Tale om Brud med et Parti. I den meget omtalte Skrivelse, hvoraf jeg har en Gjenpart, paa hvis Nøgtighed jeg stoler, er der ikke Tale herom, men om et Brud med dem, i hvis Grinde han hidtil har virket. Han har selv vedkjendt sig at være leiet til at foretage Experimenter i Udlandet, og naar det er Andre, som have leiet ham dertil, er det min Pligt i det Mindste ikke at lette hans Tilbagereise, maaskee under et ganske andet Firma, og dog bevarende sine gamle Forbindelser. — Endvidere siges der: „Dette fremgik deraf, at forhenværende Grosserer Wolgen søgte mig paa Birchs Embedscontoer, hvor han medbragte og overgav mig til „Gjennemlæsning“ en Skrivelse fra Justitsministeren til ham, hvori udtaltes, at et fuldstændigt Brud imellem mig og mit Parti maatte finde Sted og constateres, for at billige Duster fra min Side maatte kunne opshylbes, og derhos stillede sig i Udfigt en „nærførestaaende Udnævnelse for mig til et vacant Justitsembede paa Bornholm.““ — Jeg gjentager, hvad jeg før